

DANIEL HURST

GYDYTOJO
MEILUŽĖ

Iš anglų kalbos vertė
Mantas Barcas

Sofoklis

VILNIUS, 2025

PROLOGAS

Šurmulį promenadoje perskrodęs čaižus klyksmas priverčia žmones sustoti ir atsigręžti. Paplūdimiu bėga panikos apimta moteris, jos veidas perkreiptas skausmo, skruostais ritasi ašaros. Puikią dieną pietvakarių Anglijos pakrantėje sutrikdo iš visų plaučių kartojamas klausimas: „Kur mano dukrelė?“

Įprastai ši pasakiško grožio vietovė tyli ir rami. Tuo ir garsėja. Kornvalis ištikus metus nestokoja turistų. Čia apsisotja įvairiausi žmonės, norintys pasigrožėti smėlėtais paplūdimiais, raižytomis uolomis, patraukliais užutėkiais ir miesteliais. Tie patys lankytojai nepamiršta pasivaišinti ledais, kepta žuvimi su bulvytėmis, bokalu alaus ar taure vyno, nes mėgautis maistu ir gėrimais čia padeda įspūdingi vaizdai į jūrą. Ir ši diena atrodė įprasta: promenada vaikštinėjo šimtai turistų, džiaugėsi saule ir vis negalėjo nuspręsti, ko pirmiausia imtis šioje nuostabioje Jungtinės Karalystės dalyje. Staiga visų dienotvarkėje atsirado nauja užduotis – tokios nė vienas nebūtų galėjęs numatyti.

Dabar visi jaučia pareigą padėti šiai vargšelei surasti dingusį vaiką.

Promenadoje nuvilnijusius klyksmus paaiškinti paprasta. Moteris šitaip išsigando, nes niekaip neranda savo dukros. Tokiomis aplinkybėmis jos reakcija atrodo visiškai adekvati. Šioje viešojoje vietoje susirinko daugybė suaugusiųjų ir vaikų, todėl gana nesunku pasimesti minioje. Tačiau dingusi mažametė ne šiaip pasimetė.

Ji buvo pagrobta.

Kol moteris, šaukdama savo dukrą, beviltiškai bėga pajūrio taku ir jaučiasi taip, lyg visas pasaulis slystų jai iš po kojų, žmonių minia prasiskiria ir ją praleidžia. Kiekvienas mėgina nesipainioti kelyje, nes nenori tapti užkarda, neleidžiančia šiai likimo nuskriaustai moteriai kuo greičiau surasti savo dingusią mergaitę. Tačiau visai nesvarbu, kad duoda jai kelią, nes motina vis tiek niekur jos neranda. Kuo ilgiau tęsiasi ši desperatiška paieška, tuo mažesnė tikimybė, kad jos vėl galės būti kartu.

Lyg staiga tai suvokusi, paklaikusi moteris puola ant kelių ir ima raudoti. Su kiekvienu atodūsiu darosi vis aiškiau, kad visos siaubingos praeities patirtys nublanksta prieš dabar krūtinę užspaudusią kančią.

Romanas. Mirtys. Policijos tyrimas. Keršto planai. Kad ir kaip sunku buvo visa tai atlaikyti, ji nepalūžo, rado jėgų žengti toliau. Tačiau ši akimirka kur kas baisesnė.

Dabar ji jaučiasi taip, lyg būtų priėjusi liepto galą, ir niekaip negali atsikratyti vienos vienintelės minties.

Nejaugi viskas baigta?

ANKSČIAU

FERNÉ

Kol žingsniuotu promenada, aplink neįprastai tyku, bet tam gali būti bent dvi priežastys. Pirmiausia, šiandien gana vėjuota ir debesuota, todėl paplūdimyje šiuo metu negulinėja saulės ištroškę poilsiautojai. Antra priežastis irgi paprasta: šiokiadienio rytą visi vietiniai tūno darbovietėse, o turistai anksčiausiai pasirodys tik penktadienio popietę. Man tai paranku, nes visai logiška, kad nesu didžiulių minių mėgėja.

Tokia moteris kaip aš, besislapstanti nuo teisėsaugos, prisidengusi išgalvota tapatybe, privalo saugotis kiekvieno nepažįstamojo.

Tačiau aš, net ir atsidūrusi tokioje neįprastoje padėtyje, nesiruošiu slėptis visą amžinybę, nes turiu galvoti ne tik apie save, bet ir apie savo dukrą. Jai būtina matyti ir kitus žmones, todėl prisiverčiau ištrūkti iš mūsų nedidelio butuko ir nuvykti į aptriušusį bendruomenės centrą kitame pakrantės ruožo gale.

Žiūriu į angelišką dukrelės Sesilijos, žvelgiančios į mane iš vežimėlio, veidelį ir šypsaisi. Mane apima tokie jausmai, kokių gyvenime nebūčiau nė įsivaizdavusi. Visas kūnas

trykšte trykšta meile šiam žmogui. Sesiliją pagimdžiau vos prieš tris mėnesius ir jaučiuosi pagerbta, nes gavau išskirtinę privilegiją ją saugoti nuo pasaulio negandų. Ilgą laiką neturėjau jokios svajonės tapti mama, tačiau tik ja tapusi sužinojau, kas yra tikra laimė. Nors mano gyvenimas kone nusiritęs velniop, ši mažylė man virto tuo vieninteliu vilties žiburiu, neleidžiančiu pamiršti, kad galbūt vieną dieną viskas galiausiai pasisuks geresne linkme.

Man virš galvos staiga kvykteli kiras. Pažvelgusi aukštyn, į pelenų spalvos dangų, pamatau ratus sukantį didelį baltą paukštį. Netrukus jis neria žemyn, nusileidžia ant grindinio vos už kelių metrų nuo manęs ir iškart pradeda snapu tapšnoti per popierinį gruzdintų bulvyčių indelį, tikriausiai paliktą kurio nors turistų. Vietos gyventojai stengiasi nemėtyti šiukšlių kur papuola, o atostogautojams tvarka dažniausiai nėra motais. Gaila, nes šis pakrantės miestelis labai vaizdingas ir tvarkingas, ir daugybė žmonių stengiasi, kad toks ir liktų. Bet visada atsiranda norinčiųjų tą tvarką sugriauti. Kadangi dabar ir pati tapau vietos gyventoja, irgi stengiuosi palaikyti tvarką: nepatingiu stabtelėti, keliais mostais nuveju kirą, pakeliu bulvyčių indelį ir įmetu į šiukšliadėžę. O po minutėlės jau tęsiu kelionę, stumdama Sesilijos vežimėlį mūsų tikslo link. Visą laiką šypsaisi savo krykštaujančiai mergytei, o širdį užplūsta pasididžiavimas, kad ką tik mažu žygdarbiu padėjau išsaugoti pakrantės grožį.

Didžiąją gyvenimo dalį praleidau Mančesteryje, buvau trumpai įstrigusi šiaurės Anglijoje, Arbernese, ir šiek tiek pagyvenau Londone, o dabar atsidūriau čia, Bojuje. Tai nemažas miestelis Kornvalio pietuose, ir jame planuoju dar kurį laiką pabūti. Man reikia pastovumo – ne tik Sesilijos,

bet ir savo labui, nes pastaraisiais metais mano gyvenimą nuolat purto įvairūs nesklandumai.

Į Kornvalį atvykau įpusėjęs nėštumui. Išlipusi iš traukinio vagono, atvežusio mane iš didmiesčio į pakrantę, patraukiau ten, kur turėjau praleisti pirmąją naktį naujoje vietoje. Viena ranka glosčiau jau pastebimai išsipūtusį pilvuką, kitoje nešiau vieną vienintelį lagaminą. Jame sutilpo visas mano gyvenimo turtas. Stipriai nerimavau, bet ne dėl naujos gyvenamosios vietos. Labiau baiminausi, kad padirbtų dokumentų, kuriuos buvau neseniai įsigijusi, neužteks naujam gyvenimui pradėti. Tačiau jie turėjo būtinai suveikti, nes manęs laukė daugybė darbų. Privalėjau kuo greičiau susirasti nuolatinę pastogę, pateikti prašymą vaiko išmokoms gauti, kad turėčiau galimybę išmaitinti ir apmokyti netrukus šį pasaulį išvysiantį kūdikį, o svarbiausia – reikėjo ruošti daugybei apsilankymų ligoninėje dėl nėštumo patikrų. Visa tai buvo būtina, bet galėjo įvykti tik tuo atveju, jei sugebėsiu pradėti naują gyvenimą naujo žmogaus vardu.

Dabar, eidama pakrante, jaučiuosi taip, lyg Fernė Devlin būtų palikta toli praityje. Tuo vardu nesivadinau nuo pat tos dienos, kai daugiau nei prieš metus pabėgau iš Karlaio, išsiaiškinusi, kad policija turi įrodymų, kurių užtektų patupdyti mane į kalėjimą už buvusio vyro gydytojo Driu Devlino nužudymą ar bent iškvosti dėl visų kitų mano įvykdytų nusikaltimų. Prisiminimai apie vieną iš jų užplūsta kiekvienąsyk, kai pažvelgiu į mylimą dukrelę. Tiesa akivaizdi: sužinojusi, kad mano mažylės tėvas Gregas man melavo, šaltakraujiškai jį nužudžiau. Paaškęs, kad jis tik apsimetinėjo mano vaikinui, nors iš tikrųjų nebuvo manęs įsimylėjęs ir siekė atskleisti visas mano nuodėmes.

Iki šiol Gregas – vienintelis žmogus pasaulyje, sugebėjęs išpešti iš manęs išpažintį apie tai, ką padariau savo velioniui sutuoktiniui Driu. Bet už šią žinią jam irgi teko susimokėti krauju. Kilo grėsmė, kad mano paslaptis iškils į dienos šviesą, todėl privalėjau imtis drastiškų veiksmų ir pasirinkti: jis arba aš. Nesigailiu savo sprendimo, nes kitaip dabar neturėčiau Sesilijos. Jos gyvybė užsimezgė tą patį vakarą, kai nužudžiau Gregą, tad mano dukrelei lemta pažinti tik vieną iš tėvų. Suprantu, kad vienišai mamai auginti vaiką yra be galo sunku, bet tai buvo vienintelis būdas išgelbėti mus abi. Savo mergytei norėčiau kitokio gyvenimo – tokio, kuriame jai meilę skirtų abu tėvai. Tačiau nelemta. Dabar svarbiausia tai, jog gavau galimybę kasdien ja rūpintis ir nesijaudinti, kad į mudviejų santykius kišis pašaliniai asmenys, ypač policija.

Myliu Sesiliją labiau nei bet ką kitą ir žinau, kad augdama ji taip pat mane mylės.

Nebent sužinos, ką padariau.

Mano gyvenimas retai klostosi pagal planą. Ištekėjusi už turtingo gydytojo, išsiaiškinau, kad jis mane išdavinėja, todėl su jo meilužės sutuoktiniu sukurpėme keršto planą. Galiausiai man neliko kitos išeities, tik tapti savo vyro žudike. Lyg to būtų negana, bandžiau pradėti naują gyvenimą, bet viskas sužlugo, kai Gregas – vyras, kuris, maniau, mane pamilo, – sugebėjo atskleisti tamsias mano paslaptis, dėl to turėjau atsikratyti ir juo. Visgi pavėlavau. Apie mano nusikaltimus sužinojo policija.

Tačiau kuo toliau, tuo beprotiškiau.

Kadangi pridariau šitiek siaubingų dalykų, o teisėsauga jau mynė man ant kulnų, nemačiau jokio kito pasirinkimo

ir nusprendžiau sprukti. Taigi, nebegalėjau vadintis Ferne ir iš esmės turėjau tą savo asmenybės dalį paprasčiausiai sunaikinti. Puikiai supratau, kad ta moteris daugiau niekada negalės atgimti, nes likusią gyvenimo dalį praleistų už groty. Dabar turiu padirbtus tapatybės dokumentus, jie suteiks man dar vieną progą gyventi. Ja pasinaudosiu – tiek savo, tiek ir dukrelės labui.

Ant mano naujojo vairuotojo pažymėjimo užrašyta: Teresa Braun. Tačiau kai tenka kam nors prisistatyti, jau pradėjau šį vardą trumpinti ir vadintis Tesa. Tokiu vardo trumpiniu mane pažino ligoninės darbuotojai, padėję man gimdyti. Juo mane vadina ir buto savininkas, kai užsuka pasiimti nuomos mokesčio. Šiuo vardu netrukus prisistatysiu ir bendruomenės centre.

Ten šiandien vyks lavinamieji užsiėmimai kūdikiams – toks valandos trukmės renginukas, kuriame mamos savo mažyliams leidžia žaisti kartu ir ugdyti polinkį bendrauti. Mudvi tokiaame renginyje dalyvausime pirmą kartą, todėl truputį neramu, bet tikiu, kad bus visai smagu. Dainuosime visokias daineles, žaisime su įvairiausiais žaislais – visa tai bus naudinga Sesilijos vystymuisi. Turiu vilties, kad ir man atneš naudos, nes galėsiu pradėti kurti ratą žmonių, kuriuos galbūt vieną dieną vadinsiu draugais.

Nekyla jokių abejonų, kad slapstymasis neatsiejamas nuo vienatvės, ir neretai būna sunku apsispręsti, kaip elgtis toliau. Suprantu viena: man saugiausia likti savo bute ir vengti žmonių, nes netyčia galiu sutikti ką nors, kas išsiaiškina, kad aš esu ta liūdnei pagarsėjusi gydytojo našlė, apie kurią daug kartų rašyta laikraščiuose. Tiksliau, mane tikriausiai pažintų žurnalistų sugalvota pravarde – *Juodoji Našlė*.

Šiuo metu atrodau visai kitaip nei katės ir pelės žaidimo su policija pradžioje: nusidažiau ir nusikirpau ilgus plaukus, o rengiuosi toli gražu ne tokiais skoningais drabužiais, prie kokių anksčiau buvau pratusi. Visa tai padėjo išvengti nepageidaujamų žvilgsnių. Turbūt daugiau nelabai kas ir liko – dar labiau pasikeisti galėčiau tik atsidavusi į rankas plastikos chirurgui. Šiaip ar taip, man tokių drastiškų pokyčių nesinori. Nejaučiu poreikio gultis ant operacinės stalo. Visų pirma, man tai neįkandama finansiškai. Be to, esu linkusi vengti bet kokių operacijų, jei tik leidžia galimybės. Kol kas visų paviršutiniškų pokyčių užtenka išlikti neatpažintai, tad labai tikiuosi, kad neteks griebtis jokių papildomų priemonių.

Nors džiaugiuosi, kad naujasis įvaizdis ir gyvenimo būdas padeda išvengti įtarimų, vis dar ilgiuosi savo senojo pasaulio, kai galėdavau rengtis kaip užsigeidusi, rinktis tokias šukuosenas, kokios pačiai patinka, ir atrodyti įspūdingai, o ne kaip eilinė moteris. Taip pat ilgiuosi tokio gyvenimo, kai turėjau draugų, kuriems galima bet kada paskambinti, ir savaitgaliais dalyvaudavau visokiuose smagiuose renginiuose. Man viso to labai trūksta. Bet ką atiduočiau už galimybę pasipuošti ir su keletu draugų nueiti į barą, išgerti po kokteilį ir pasidalyti naujausiomis paskalomis. Tačiau labiausiai ilgiuosi tėvų. Širdis plyšta, kad daugiau niekada jų nepamatysiu. Kad jie niekada nesusipažins su nuostabia anūke. Norėčiau jiems ją parodyti, leisti pasisodinti ant kelių, pasūpuoti ir linksminti juokingomis minomis. Mažylė paveldėjo mano tėčio šypseną ir mamos akis. Tai nuostabu, bet kartu primena apie juos kaskart, kai pažvelgiu į jį veiduką. Negaliu apsispręsti, ar gerai, kad Sesilija paveldėjo

daugiau mano giminės bruožų nei Grego. Bet tikriausiai taip parankiau.

Žiūrėdama į dukrą, geriau galvosiu apie savo tėvus nei apie vyrą, kurį nužudžiau.

Vis dėlto auginti vaiką be tėvų palaikymo labai sunku, ir viską tik dar labiau apsunkina mintis, kad ir pati netenku šitiek laiko, kurį galėtume praleisti kartu. Norėčiau patirti su jais turiningų akimirų, net jei tai būtų kas nors papras-ta: puodelis kavos su mama ar pasivaikščiojimas su tėčiu. Juk nežinome, kiek iš tiesų laiko šioje žemėje dar liko mūsų tėvams, ar ne? Tačiau su kiekviena prabėgančia diena mano atsiribojimas nuo ankstesniojo gyvenimo tik stiprėja, ir vis geriau suvokiu, kad daugiau niekada negalėsiu grįžti ir su jais susitikti.

Tai pernelyg rizikinga.

Esmė ta, kad Bojuje nieko nepažįstu, išskyrus savo gydytoją, buto savininką ir kaimynę, o tai nėra toks didelis palai-kančių asmenų ratas, kokio norėtusi. Taigi, galbūt šiandien susipažinsiu su kokia nors jauna mama. Galbūt tapsime draugėmis, imsime nuolat susitikinėti, leisime mudvie-jų mažyliams žaisti, o pačios prie puodelio kavos ar netgi taurės vyno aptarinėsime pasaulio problemas. Nerimauda-ma dėl bendravimo su naujais žmonėmis, stoviniuoku prie-šais bendruomenės centro pastatą ir nedrįstu žengti į vidų. Ankstesnioji, drąsioji Fernė jau būtų seniai movusi pro duris su plačiausia šypsena veide, šiltai sveikintusi su kiekvienu sutiktu žmogumi ir užmegztų daugybę įtraukiančių pokal-bių. Ir visi, vos tik geriau mane pažinę, nekantrautų vėl su manimi pabendrauti. Bet naujoji Fernė yra visiškai kitokia: ji palaužta nerimo, nepasitikėjimo savimi ir labiau linkusi

likti nuošalėje, o ne mėgautis nedalomu aplinkinių dėmesiu. Man, be jokios abejonės, bus daug sudėtingiau susirasti naujų draugų, jei visą laiką tūnosiu savyje ir vengsiu atsiversti žmonėms, bijodama, kad kas nors supras, kas aš tokia ir ką slepiu. Bet turbūt teks pamėginti, kitaip visą amžinybę jausiuosi be galo vieniša.

Vis dėlto puikiai suvokiu, kad vienatvė nėra didelė kaina, kurią tenka mokėti už laisvę. Kol mano riešai nesukaustyti antrankiais ir galiu pati auginti dukrelę, neturiu teisės daug skųstis.

Tačiau vienas žmogus tokią teisę visgi turi. Tai Alisa, mano velionio vyro meilužė. Moteris, kuri dar visai neseniai dėl mano sukto plano pati buvo surakinta antrankiais, nes melagingai apkaltinau ją Driu nužudymu. Žinau, kad dabar ji jau laisvėje, nes apkaltinamasis nuosprendis buvo atšauktas. Teisingumo sistemoje tai buvo neišvengiama – juk ji išties nekalta. Tačiau man toks likimo posūkis sukėlė nemažai problemų. Kol Alisa sėdėjo už grotų, galėjau gyventi kaip panorėjusi: apsistočiau didžiuliame name savo gimtajame Mančesteryje ir pasipūtusi kikenau, kad išsisukau nuo atsakomybės už žmogžudystę, tobulai atkeršijusi tiek mane išdavusiam sutuoktiniui, tiek jo patraukliajai meilužei. Dabar Alisa laisvėje, o aš įklimpusi nežinioje, ir tai toli gražu nebuvo mano plano dalis.

Mane vis dar kamuoja nuoskaudos dėl to, ką Driu su Alisa darė man už akių. Iki šiol kenčiu dėl jų išdavystės. O Alisa? Nors ir ištrūko į laisvę, nemanau, kad jaučiasi laiminga. Kol buvo atskleistas visas mano melas, ji turėjo pereiti tikrą pragarą ir teisme, ir kalėjime. Todėl privalau daryti prielaidą, kad dabar trokšta atkeršyti. Nė neabejoju, šiuo metu ji

svajoja mane sunaikinti, kurpia strategiją, kaip užsiundys ant manęs policiją. Kaip su pasitenkinimu stebės mano areštą ir įkalinimą. Žinau, kad ir aš, atsidūrusi jos kailyje, elgčiausi lygiai taip pat.

Veikiausiai Alisa desperatiškai trokšta mane surasti, bet aš ne ką mažiau noriu išlikti šešėliuose.

Tik laikas parodys, kuri iš mudviejų visgi taps nugalėtoja.

Gydytojo žmona?

Ar gydytojo meilužė?